

MRISNA TOUMA

MONIKA KNAPKOVA

Hříšná touha

Monika Knápková

Z českého originálu **Hříšná touha**

Odpovědná redaktorka **Jana Pátková**

Grafická úprava **Jana Pátková**

Vydalo nakladatelství: **Pátková Anna – Santini**

28. 2. 2016

eknihysantini.cz

Vydání první

ISBN 978-80-88014-88-1 (pdf)

ISBN 978-80-88014-90-4 (epub)

ISBN 978-80-88014-89-8 (mobi)

Obsah

Všechno nejlepší, Rous!	7
Onemocněla jsem láskou.....	31
Živý sen	47
Viktorie jsi děvka!.....	67
Druhá šance.....	87
Danielův svět.....	119
Albert je tady!.....	162
Do háje s dovolenou!.....	210
Už nikdy nebudu sama.....	227
Je konec, se vším!.....	244
Velká ztráta.....	258
Všechno je pryč.....	274
Rová láska?.....	295
Všechno už vím.....	309
Můj nový život.....	330
Konečně jsem šťastná!.....	349

Věnování

Hříšnou touhu jsem psala s velkou láskou i bolestí. Viktorie bude žít v mém srdci navěky. Chtěla bych tuhle knížku věnovat všem skvělým mladým ženám, které si prošly velkým trápením a i přesto našly sílu jít statečně dál...

Ž láskou   M.K.

Všechno nejlepší, Rous!

Stála jsem před čajovnou a klepala se zimou. Bylo už jaro, ale dost chladno. A já si ještě vzala sukni a k nim jen silonky! *Sakra kde jen může být?* Nadávala jsem v duchu svojí nejlepší kamarádce. Pak jsem ji zahlédla, jak na mě mává. No konečně! „Ahoj Viky, promiň, nestíhám!“ volala a z dálky se na mě smála.

„Všimla jsem si! Tvrdu tady víc jak půl hodiny!“ přivítala jsem ji našťvaně. Nechápu, jak může být někdo tak nedochvilný!

„Tak jsi měla jít dovnitř sama a píšnout mě zprávu, že jsi tam,“ nelámala si hlavu má kamarádka.

„Vždyť víš, jak nesnáším sedět někde sama. Tak už pojď nebo tady fakt umrznu!“ řekla jsem ještě pořád našťvaně.

„Koukám, že si se na to, že je mínus dva, pěkně oblíkla.“ Smála se Rous a já ji měla sto chutí nakopnout! Uvelebily jsme se u našeho oblíbeného stolu a objednaly si ovocný čaj. Já jahodový a ona malinový. Měli je tady naprosto vynikající!

Čajovna byla jak ze starého filmu. Všude zašlé fotky a různé věšáky, obrazy a taky cedulky se starými čísly domů. V pozadí hrál Louis Armstrong. Ráda jsem ho poslouchala, ale je pravda, že by tam mohli někdy pustit i něco jiného. Pomyslela jsem si a ohřívala si zmrzlé ruce o hrnek s čajem. Nádherně voně!
„Tak copak se děje?“ zeptala jsem se své kamarádky, které říkají všichni Rous. Ne proto, že by snad byla podobná Rous z Titaniku, ale proto, že její rodiče jí dali jméno Růžena. Příšerné jméno! Myslím, že víc se jí pomstít nemohli. Její příjmení je totiž Kyselá!

Když byla malá, tak ji každý říkal Růženka, to ještě šlo, ale když vyrostla, tak Růženka je přinejmenším trapné. Tak jsme ji na škole začali říkat Rous a do dneška to tak zůstalo. Chodily jsme spolu na základku a kamarádství nám vydrželo až do teď. A to je nám už šestadvacet!

„Za týden se u nás slaví moje narozenky, tak jsem se s tebou chtěla domluvit, co podnikneme. Nechci to slavit doma s našima. Jenže asi budu muset, tak jsem si myslela, že bys pak pro mě třeba v šest přišla. Naši budou v pohodě, když přijdeš ty. Nebudou mít kecý,“ upřela na mě svoje oči.

„No já ještě nevím, jak Filip, jestli nemá něco v plánu. Ale i kdyby, tak je jasný, že ti pomůžu dostat se z domu, jako každéj rok. Přinejhorším ho vezmu sebou,“ usmála jsem se.

„Mě bude stačit, když mě jen vytáhnete a pak si můžete dělat, co chcete, nebo můžete jít pařit až do ranních hodin se mnou,“ zazubila se.

„Jasný, neboj, nějak se to udělá,“ mrkla jsem na ni.

S Filipem chodím tři měsíce. Je o rok starší než já, a zatím se zdá být fajn.

„Stejně Rous, bude ti šestadvacet, tak nechápu, proč prostě s vašima nezajdete na večeři a nějaký to slavení u dortu nenecháš mladším.“ Dobírala jsem si ji.

Tohle já neznám. Mám jen mámu, se kterou nebydlím. Nerozumíme si. Tátu jsem nikdy nepoznala a moje nevlastní ségra se od nás odstěhovala, když mi bylo dvanáct. Já jsem se pak musela starat o desetiletého brášku, se kterým mám výborný vztah. Problém je ten, že už asi čtyři roky žije v Americe. Takže vlastně máma zůstala na krku mě. Se ségrou se nevidám a ani o to nestojím. Navíc máme každá jiného tátu, tak asi i proto jsme k sobě nikdy nenašly cestu.

Máma je příšerný případ! Celý život honila chlapy a já nebo brácha jsme ji nikdy nezajímali. Byla jsem ráda, že jsem od ní vypadla. Bydlím sama, jen v garsonce, kde mám jednu větší místnost, která zároveň slouží jako kuchyň a obývací s ložnicí dohromady. Koupelna je maličká, ale mě to nevadí, zvykla jsem si. Není to nic moc, ale jsem vděčná, že to mám.

Pronajímá mě to jedna stará ženská. Je docela fajn a kolikrát, když nemám na nájem, ráda počká. Asi mě lituje, protože prý zná mou

mámu. O lítost ji ale nestojím, od nikoho nechci litovat. Nesnáším to!

„Tobě se to řekne, znáš naše! Přijedou obě bábinky a tety a bratránci...“ vyjmenovávala Rous.

„A co Jarda, taky přijede?“ zeptala jsem se a zadržovala smích. Jarda, je její bratranec, a Rous se jednou dost opila a pak se s ním vyspala! Prostě případ! Ještě, že to je nevlastní bratranec!

„Nevím, neviděla jsem ho, ani nepamatuju. Ale mohl by, pořád se mi líbí a v posteli to s ním nemělo chybu!“ zvedla ukazováček a pak se rozesmála.

„Já se z tebe fakt zblázním. Koukej si někoho najít!“ smála jsem se spolu s ní.

„To určitě, jsem ještě mladá a chci si užívat a ne skončit jen s jedním. To tak!“

V tom mi začal vibrovat mobil v kabelce.

Koukla jsem na displej a tam svítilo jméno Michal.

„Kdo volá?“ zeptala se mně Rous a napila se čaje. Já už ten svůj měla dávno vypitý.

„Michal,“ odpověděla jsem bez zájmu.

„Ty mu to nevezmeš?“ divila se se zvednutým obočím.

„Ne, nechce se mě s ním mluvit. Poslední dobou zase skoro denně volá. Ještě že má

Filip hodně práce, protože nevím, jak bych mu to vysvětlovala,“ pokrčila jsem rameny a objednala si dvojku bílého vína.

„Tak asi se zase rozvádí, ne? Po kolikátý už?“ zeptala se mě posměšně Rous.

„Mě to je už jedno. Ale na druhou stranu, nebýt jeho, tak kde bych skončila? Pomohl mě a hodně, vždyť to víš. Ale je konec. Jsem ráda, že mám Filipa.“ Řekla jsem trochu nervózně. Ne z toho, že volal Michal, ale z toho, že o tom nerada mluvím.

S Michalem jsem se seznámila, když mi bylo šestnáct. Jemu bylo o deset víc. Byl ženatý a se svou manželkou měl dvě děti. Bylo mě s ním fajn, hlavně proto, že mě dostal od mámy a hlavně z toho svrabu. Dával mně peníze, kupoval oblečený a celkově mě pomáhal. Ode mě chtěl jen sex, a abych mu byla po ruce, kdykoliv chtěl. Mně to nevadilo. Ze začátku jsem z toho byla hodně vykulená, to je pravda, ale časem jsem si zvykla. Táhl jsme to spolu skoro sedm let! Pak jsem se naštvála, když se mu narodilo třetí dítě. Pořád mě jen sliboval, že odejde od rodiny a budeme spolu. A já blbá mu to věřila! Teď, ty poslední roky jsme se sem tam sešli a samozřejmě vždycky skončili v posteli. Já jsem nikoho jiného neměla. Až teď Filipa.

Vzpomínám si, jak byl Michla v šoku, když jsem mu řekla, že jsem panna! Jenže díky mámě jsem na chlapy nikdy nebyla. Každý si vlastně myslel, že jsem do větru, asi tím jak vypadám. Jsem hezká, myslím, že hodně. To je asi to jediné dobré, co jsem zdělila po mámě. No vlastně nevím, jestli dobré. Tolik nabídek od chlapů, co jsem za svůj život dostala, bych snad nespočítala ani na kalkulačce! Mám hnědé vlnité dlouhé vlasy, velké modré oči, co lemují dlouhé černé řasy a plné rty. Nemusím se skoro vůbec malovat. Už takhle jsem výrazná. Rous mě nejvíc závidí řasy. I kdyby si ty svoje namalovala prodlužující řasenkou za tisícovku, nikdy je nebude mít tak dlouhé jako já. Postavu mám taky hezkou. Jsem štíhlá a vysoká. Můžu sníst cokoliv, ale nikdy nepřiberu ani deko! Proto si o mě asi každý myslí, že mám na každém prstě deset chlapů. Ale opak je pravdou. S Michalem jsem si hodně rozuměla. Nevím, jestli jsem ho milovala, ale hezky mě s ním celé ty roky bylo. Vlastně ani nevím, jestli miluji Filipa. Asi jsem nemilovala nikdy nikoho. Možná mám trauma z dětství. „Michal je hajzl, kašli na něho.“ Mávla rukou Rous a objednala si taky víno a konečně jsme řešily i něco jiného, než její narozeniny a

Michala. Seděly jsme v čajovně ještě hodinu.
Domů jsem dorazila už za tmy.

AHOJ VIKI, DNESKA SE NESTIHNU STAVIT,
NEZLOB SE. BUDU TADY TRCET ASI DO RANA.
STYSKA SE MI, O VIKENDU TI TO
VYNAHRADIM.LIBAM TE.

Přišla mě zpráva, když jsem vyšla
vysprchovaná z koupelny. Chudák Filip, má
toho dost. Litovala jsem ho upřímně, ale
nechyběl mi. Jsem na samotu zvyklá.

AHOJ FILIPE, NIC SE NEDEJE. O VIKENDU MA
ROUS NAROZENINY, TAK BUDU RADA, KDYZ JI
SPOLU NEKAM VYTAHNEME.

Asi se mu ten nápad líbit nebude, ale co Rous
je nejlepší kamarádka, takže přes to vlak
nejede.

JA MYSLEL, ZE BUDEME JEN SAMI DVA...
TRAPIS ME.

Jak jsem čekala, vadí mu to.
NETRAPIM, TRAPIS SE SAM. VZDYT MAME
SOBOTNI NOC Z VIKENDU A JESTE NEDELI .

Zkusila jsem ho potěšit.
DOBRE, ZASE SI ME PREMLUVILA, JAKO VZDY
MAS POSLEDNI SLOVO. NEZAPOMEN PROSIM,
ZE PRISTI VIKEND JDEME K NASIM, PRILETI
BRACHA Z ANGLIE.

Připomněl mě a na to se netěším, vůbec!
UZ SE NEMUZU DOCKAT !

Filip ví, jak se mi tam nechce. Tomuhle jsem naštěstí s Michalem byla ušetřena. Budu si tam připadat jak chudinka! Filip má hodně bohaté rodiče, sám vystudoval vysokou školu, jeho brácha taky, a já s tou mou nedodělanou středí, tam vážně zapadnu! Dokonce jeho táta dělá ředitele nějakého velkého podniku! A jeho máma má salon krásy. Jednou jsem ho hledala na netu a vypadá to, že tam chodí jen samá vážená klientela!

JA VIM, TAKY SE TESIM ☐!

Utahoval si ze mě Filip.

Mobil jsem odhodila na postel a protestně na něho vyplázla jazyk. Ještě, že už je zítra pátek. Dělán prodavačku v jednom knihkupectví a práce jako taková mě nevadí. Mám hodně ráda knížky, ale někdy je to otrava, kolikrát se totiž stane, že za celý den přijdou čtyři lidi! To pak neutíká.

Dělán na ráno a na odpoledne, a odpolední je pro mě lepší. Strašně nesnáším vstávání! Když musím na ráno, vstávám v sedm a domů chodím kolem třetí, když na odpoledne, tak můžu spát až do půl desáté a domů se dostanu po šesté. A to je fajn. Jen ty peníze, by mohli být větší. Mám třináct čistého, a když všechno poplatím, zbyde mě šest. Ale nestěžuju si. Bylo hůř, třeba když jsme týden

s bráškou jedli suché rohlíky, protože na nic jiného nebylo. Při té představě, jsem se rozklepala. Radši nevzpomínat!

Většinou odpoledne nemám co dělat. Rous dělá ve spořitelně, na rozdíl ode mě střední dodělala, takže dřív jak v pět stejně nemůže. Jinou kamarádku nemám. Tím, že jsem se styděla za mámu, tak jsem si k nám domů nikoho nevodila. Jen Rous. Ta mě chápala a hlavně mě brala takovou, jaká jsem. Takže jsem spíš samotář. Pustila jsem si písničky na cd a zalehla do postele. Nerozsvítila jsem si. Mám ráda tmou. Znovu mě zavibroval mobil. Opět volal Michal!

„Ahoj, co se děje?“ zeptala jsem se otráveně.

„Taky tě rád slyším, Viky. Nic, co by se dělo, chybíš mi,“ řekl příjemně Michal.

„Vážně? Nepovídej? Manželka to dostala?“ rýpla jsem si.

„Milá jako vždy. To na tobě zbožňuju. Nechceš jít na kafe?“ zeptal se a bylo slyšet, že jsem ho pobavila.

„Jestli to bude jen kafe a nebudeš to na mě zase zkoušet jako minule, tak půjdu,“ řekla jsem mu výhrůžně.

„Neboj, vážně jen kafe, vím, že máš toho svého chlapečka!“ smál se Michal.

„Víš co, jestli míníš být protivnej, tak nikam nejdu!“ Spustila jsem na něho, pak jsem se ale zarazila. Taky na něho vlastně nejsem příjemná a pořád řeším jeho ženu, ale nechtěla jsem, aby se do Filipa navážel.

„Dobře, příměří. Vyzvednu tě za deset minut.“ Řekl sebevědomě Michal a položil telefon. Já jsem líně vstala a na sebe hodila rifle a černou mikinu s kapucí a fialovou vestu. Nechtělo se mě s ním jít, ale doma se mi taky být nechtělo.

Před mým domem zastavil Super B, tak jsem nastoupila. V autě měl naštěstí teplo.

„Tak kam pojedeme?“ zeptal se mě Michal a usmál se. Slušelo mu to. Byl hezký, hodně hezký. Hlavně oči a úsměv. Když se usmál, ve tvářích se mu dělaly roztomilé dolíčky. Tím mě taky tenkrát okouznil.

„Mě je to jedno, já se schovávat nemusím,“ znovu jsem si rýpla.

„Ok, tak to nech na mě,“ řekl a nereagoval na moje rýpnutí. Jeli jsme do jedné zapadlé restaurace, byla jsem tam s ním několikrát. Je fakt, že tam by nás nikdo nehledal.

„Dáš si víno?“ zeptal se mě, když jsme už seděli u stolu a šibalsky se při tom na mě usmál.

„Hm, dám. Odpoledne jsem měla s Rous skleničku, tak to nebudu míchat,“ odpověděla jsem mu, bez zájmu.

„Sluší ti to...“ usmál se a snažil se mě pohladit po ruce. Ucukla jsem.

„Co to zkoušíš? Něco jsi mi snad slíbil?!“ naježila jsem se.

„Dobře nechám toho, ale nemůžu za to, že jsi tak krásná. Prostě na tebe nemůžu zapomenout!“ řekl omluvně, ale už se o nic nepokoušel. Naštěstí!

„A jak se má Rous? Neviděl jsem ji ani nepamatuju,“ začal z jiného soudku.

Servírka nám mezitím donesla nápoje. Pro mě víno a Michalovi preso. Nemohla z něho spustit oči.

„Myslím, že asi dobře. Zrovna dneska jsme o tobě mluvily. Jak se má žena?“ opět jsem si rýpla a napila se vína. Bylo docela kyselé.

„Bylo to aspoň něco hezkýho? Andrea se má fajn,“ řekl klidně.

„Rous říkala, že jsi hajzl. Ale tak to už vím dávno,“ zahleděla jsem se mu do očí.

Ucuknul.

„Ježiš Viky, to budeme pokaždý řešit to, že jsem ženatej? Vždyť víš, že se prostě rozvíst nemůžu. Nejde to, kvůli dětem a majetku.

Myslíš si, že jsem celou dobu makal, jen

abych ji to pak všechno nechal? Vždyť by mě oškubala jako kuře! Do té firmy jejího táty, jsem narval tři mega, tak o ně fakt nechci přijít. Štveš mě!“

Naštval se. Já ho tím, co říkám štvu. Jenže jsem si nemohla prostě pomoci. Sedm let mě tahal za nos, tak snad mám právo být přinejmenším našťvaná! Vlastně ani nevím, proč se do něho dneska tak navážím.

„Dobře, promiň. Nemám dneska moc náladu.“ Omluvila jsem se. Vždyť ani nevím, jestli bych s ním chtěla být, takže je to vlastně jedno.

Po zbytek večera jsem se už s ním bavila normálně. A nakonec to bylo fajn! Domů jsem se dostala až v půl jedenácté! To se mě zítra nebude chtít vstávat. Ještě, že nemusím v sobotu.

Celý pátek se nesmírně vlekl! Po obědě za mnou nečekaně přišel Filip.

„Ahoj Viky,“ pozdravil vesele a šel mě dát pusu.

„Jé ahoj, co ty tady?“ usmála jsem se na něho a obejmula ho.

„Šel jsem na oběd, tak jsem si řekl, že se tady za tebou stavím. Chybíš mi. Od pondělka jsme se neviděli,“ řekl mile.

„Aha, nejsi ostříhanej?“ Zeptala jsem se ho se zájmem a narážku na to, že mu chybím, jsem schválně ignorovala. Dělal mi problémy dát někomu najevo svoje city a navíc ani nevím, jestli k Filipovi cítím něco většího. Jeho světlé vlasy se mně zdály kratší, než před týdnem. Měl je krátké, spíš jako takového ježka. Oči měl stejně modré jako já. Byl hezký, ale Michal byl hezčí. Jenže Filip byl zase hodnější.

„Jo jsem, stavil jsem se u holiče včera. A jak ses měla celý týden beze mě? Dneska večer se stavím. Budeš doma?“ zeptal se opatrně. Filip bydlel ještě u rodičů, sice tam měl pro sebe dvě místnosti a koupelnu se záchodem, ale já bych takhle bydlet nechtěla. No možná chtěla, kdybych měla normální rodiče.

„Jasně, že jsem, stav se. Měla jsem se pořád stejně,“ pokrčila jsem rameny.

„Zítra teda jdeme na tu oslavu?“

„Já jdu určitě, ale jestli nechceš, tak nemusíš,“ řekla jsem zbytečně rázně.

„To je jasný, že chci. Chci být s tebou. Vždyť to víš,“ usmál se rozpačitě a dal mi další pusu.

„Dobře, domluvíme se večer.“

Pak mi ještě zamával a zmizel. Sakra, jsem na něho někdy tak nepříjemná, že se divím, že se mnou je! Když já asi ani milá být neumím.

Znovu mě zaplavil ten známý pocit smutku. Vzpomněla jsem si, jak jsem vždycky konejšila brášku, když si to vedle v pokoji máma rozdávala s chlapem! Ty příšerné zvuky, co u toho předváděla, se nedaly poslouchat! Bylo mě z ní zle! Nenáviděla jsem ji a asi i teď ji nenávidím. Každý nás litoval anebo nesnášel a nadával nám do parchantů. Bylo mě to líto, strašně, ale postupem času jsem se s tím naučila žít. Nechci na to vzpomínat! Vzdychla jsem si a začala se chystat domů.

Majitelka knihkupectví mě už přišla vystřídat.

„Všechno v pořádku slečno Navrátilová?“ zeptala se mě škrobeně.

„Ano, nic se tady nedělo.“

Nebyla mě sympatická a musím říct, že kdyby nebylo jejího manžela, ona by mě sem nevzala. Pan Odehnal je fajn a hlavně se mu asi líbím, proto mě sem vzal pracovat. Na druhou stranu se snažím, to zase musí Odehnalová přiznat.

„Tak hezký víkend!“ Zavolala jsem na ni a vyšla ven. Nadechla jsem se čerstvého vzduchu, bylo příjemně. Prošla jsem město a pomalu si to kráčela ke svému domovu.

Sakra, nestavila jsem se pro rohlíky! Ale co, stejně asi s Filipem nebudeme sedět doma,

tak se když tak najíme někde venku. Doma jsem pořádně vyvětrala, mám ráda svěží vzduch, uvařila si čaj a pustila si notebook. Po chvílce jsem ho zaklapla, nebavilo mě surfovat a číst drby o slavných. V tom mi začal zvonit mobil.

Sakra máma! Co zase chce?

„Ahoj, co je?“ řekla jsem stroze.

„Ahoj Viktoro, jak se máš, ani se za mnou nestavíš, víš, že jsi mě zbyla jen ty...“ spustila a mě bylo jasné, že ji zase nějaký její amant odkopnul!

„Nemám čas mami, vždyť to víš,“ odbyla jsem ji.

„Jsem tady sama, pořád, tak se ukaž. Nechceš přijít zítra? Dáme si oběd. A až půjdeš kup mě dvoje cigarety. Mirek odešel a představ si nenechal mě tady ani korunu!“ začala vzlykat.

Mě bylo hned jasné, že chce půjčit peníze. Půjčit není to správné slovo. Dát. Nikdy mě to nevracela.

„Mami, zítra ani v neděli nemůžu, už něco mám. Nezlob se,“ řekla jsem ji.

Na drátě bylo chvílku ticho.

„Tak to ti děkuju, to mám za to, že jsem tě vychovala. Nechala bys mě tady chcípnout!“

vyjela na mě a já se rozklepala. A je to zase tady.

„Mami, nech toho! Kolik potřebuješ?“ zeptala jsem se ji potichu.

„Aspoň tisícovku. Já věděla, že mě nezklameš!“ řekla už zase medovým hlasem. Nenávidím ji! Jak já ji nenávidím! Do očí se mě tlačily slzy, ale potlačila jsem je. To tak! Nabrečela jsem se kvůli ní až dost!

„Dobře, večer ti je zanesu. Ahoj.“

Rychle jsme se s ní rozloučila a měla jsem po náladě! Totálně. Takže to, co jsem si ušetřila na nové boty, zase dám jí! Když jsem byla s Michalem, nemusela jsem si na sebe kupovat nic. Všechno kupoval on. Měl rád, když jsem byla hezky oblečená, ale teď si to kupuju sama a to něco stojí! Bylo mě mizerně a strašně jsem zatoužila slyšet brášku. Jenže ten měl mobil vypnutý. Asi je v práci, nebo spí. Sem tam mě pošle na účet nějaké peníze, ale já to nechci, vždyť si taky s mámou užil dost a teď jsem ráda, že se má dobře! Zaslouží si to! Hodinu jsem tupě zírala ven. Už se stmívalo a můj pokoj sem tam oslnily světla aut.

„Ahoj Viky, pojd' ke mně, tolik jsi mi chyběla!“ řekl natěšeně hned ve dveřích Filip, jen co

jsem mu otevřela. Neochotně jsem šla k němu.

„Něco se stalo, lásko?“ zeptal se zaražený mým chladným přístupem.

„Ne nestalo. Prosím tě hodíš mě k mámě? Musím ji tam něco dát,“ povzdechla jsem si.

„Jasně, chceš hned?“ zeptal se a pohladil mě po tváři. Pak se sehnul a políbil mě. Obejmula jsem ho a přitiskla se k němu.

„Miluju tě, strašně.“ Řekl a líbal mě po celém obličejí. Já jsem mu to říct nemohla. Pohladila jsem ho po tváři a dala mu pusu, to bylo to jediné, co jsem mu mohla ze sebe dát.

Nasedli jsme do auta a jeli k mé mámě, do bytu, kde jsem dřív žila. Během pěti minut jsem byla zpátky. Filip na mě čekal v autě. Za nic na světě bych ho nevzala do toho chlívá, co tam máma měla. Fuj! Na stůl jsem ji hodila dva tisíce s tím, že mě snad na půl roku dá pokoj! Bylo mě z ní zle. Seděla v křesle, kouřila jednu cigaretu za druhou, popelník plný nedopalků. Na stolku měla skleničku s vínem, ubrečená, vlasy mastné a zažloutlá pleť od kouře. Dřív byla krásná, ale teď už bych to o ní nemohla říct. Jasně, když se namaluje, upraví si vlasy a hezky se ustrojí, pořád ji to sluší, ale takhle, jak tam seděla, vypadla jak troska! Hlavně ať tak nikdy

nedopadnu já! Při té představě jsem se rozklepala. Filip se po očku po mě podíval, ale nezeptal se na nic, viděl, že jsem nějaká přešlá. Jenže já jsem nebyla přešlá, ale spíš znechucená. Doma jsme se pak milovali, potřebovala jsem to, cítit něčí teplo a blízkost. Teprve pak se mi trochu ulevilo.

„Máš asi hlad vid?“ zeptala jsem se ho celá udýchaná.

„Trošku jo, ale s tím si nelam hlavu. Lásko, to bylo báječný! Ty jsi tak úžasná, že se tě snad nikdy nenabažím.“ řekl Filip a něžně mě políbil na krk.

To víš, Michalova škola. Ten mě zasvětil do sexu se vším všudy, pomyslela jsem si.

„Já tady nic nemám, jsem blbá, měla jsem něco koupit,“ vzpomněla jsem si a vstala, abych si napustila do sklenice vodu.

„Neřeš to, objednáám pizzu. Jakou chceš?“ zeptal se Filip a z kapsy kalhot vytahoval mobil.

„Pro mě Hawai.“ Vděčně jsem se na něho usmála.

Když nám dovezli dvakrát Hawai, tak jsme se s nimi uvelebili na postel a pustili si komedii Bonie a Clyde po Italsku a bylo nám fajn. Tenhle film, jsem viděla snad stokrát, ale pokaždé se u něho směju, jako blázen. Filip se

najednou na mě zadíval. Byl vážný a rukou mě pohladil po tváři.

„Jsi krásná, když se směješ. Často tě takhle nevidím. Tebe něco trápí vid’?“ zeptal se opatrně.

Za ty tři měsíce už mě trošku zná a ví, jak umím být protivná a někdy nesnesitelná.

Trhla jsem sebou.

„Netrápí, jen asi nemám důvod se pořád smát.“ Snažila jsem se být milá, ale nešlo mě to. Nervózně jsem se na něho usmála. Nechci o tom mluvit, s nikým! To tak, budu ti tady vyprávět, jakou mám mámu a co všechno jsem si s ní já a Albert zažili!

„Kdybys chtěla, jsem tady pro tebe Viky, vždyť to víš,“ usmál se a políbil mě. Jeho teplé rty mě přinutily ho obejmout, abych mu byla ještě blíž.

Ráno mě nemohl dostat z postele. Slyšela jsem ho už v půl deváté, jak na mě volá, ať už vstávám, pak se šel osprchovat. Líně jsem vstala a šla si vyčistit zuby. Filip mezitím uvařil kávu a pro sebe čaj. Zvláštní, nikdy jsem ho neviděla pít kávu. Potom jsme se stavili na obědě a šli na procházku. Bylo krásně! Sluníčko svítilo a všude bylo spousta lidí. Filip mě držel za ruku a sem tam se na mě usmál. Bylo mě s ním fajn a na včerejšek

jsem si ani nevzpomněla, nebo spíš jsem vzpomínat nechtěla. Odpoledne jsme se chystali za Rous. U nich doma byla oslava v plném proudu. Bylo tam snad padesát lidí! Já jsem jí dárek dala už minulý týden, vybrala si toaletní vodu Heidy Klum. Filip ji popřál a dal kytici růží, kterou koupil sice na benzínce, ale i tak byla hezká. Pak jsme se posadili na velkou sedací soupravu v obývacím. Já jsem si vzala chlebiček a do druhého ruky sklenku vína. Filip si nedal nic a bylo na něm vidět, jak je nervózní. Chápala jsem ho, byl tady poprvé. Já jsem tu byla naopak jako doma. Rodiče Rous mám strašně ráda! Hlavně její mamku, takovou bych si taky přála.

„Viky, tak jak se máš? Teda tobě to sluší a to je tvůj hoch?“ ptala se mě mile paní Kyselá.

„Dobrý den, mám se docela dobře. Jo, to je Filip, můj přítel,“ představila jsem ho. Filip jí podal ruku a usmál se. „Hezkej hoch, kdyby si ta naše holka taky už konečně někoho našla, ale to ne, ta by jen pořád lítala někde po nocích.“ Spustila paní Kyselá. Musela jsem se smát. Vždycky, když přijdu, tak tohle poslouchám. Myslím, že až si vážně Rous někoho najde, tak to zase bude kámen úrazu, protože tu její rodiče zůstanou sami.

„Mami, uklidni se. Tak my pomalu půjdeme. Jdeme s Viky a Filipem do kina a pak někam na víno,“ řekla Rous.

„Tak brzy? Růženko, vždyť tu jsou ještě i babičky?“ spustila na novo celá nešťastná paní Kyselá.

„Mami, nejsem malá, prosím tě nech toho!“ Požádala ji nevrle Rous.

Asi jí bylo trapně před Filipem. Filip jen koukal a sem tam bylo vidět, že zadržuje smích.

„No ty vole, tak to zase bylo! Víckrát narozeniny neslavím!“ řekla Rous otráveně ve Filipově autě.

„Prosím tě, to říkáš každě rok a stejně to pak vždycky dopadne takhle,“ řekla jsem ji se smíchem.

„Teda Rous, já bych se z toho picnul! Sice taky bydlím s našima, ale tohle mě udělat, tak se stěhuju!“ smál se Filip.

„No jo, jen do mě oba dva!“ čertila se. Pak ale vybuchla smíchy a všichni tři jsme se smáli tak, že já jsem měla úplně uslzené oči.

„Hele Růženko, tak žádný blbosti, jasný?“ řekla jsem, když jsme ji vysadili u podniku, kde už hlasitě hrála hudba.

„Ty mě taky můžeš! Vy fakt nepůjdete, ani na chvíli?“ zeptala se Rous, ale myslím, že ji to

bylo stejně jedno, jestli jdeme, nebo ne. Měla tam známých víc než dost, na rozdíl ode mě.

„Ne, nejdeme, budu ráda, když si zalezu k telce a Filip určitě taky, máme toho za celý týden dost,“ usmála jsem se a Filipa.

„Jasně chápu, tak ne že to přeženete, v pondělí musíš do práce, ty divoško!“ Smála se Rous a já jen zavrtěla hlavou, že to je beznadějná puberťačka.

S Filipem jsme se stavili ještě na nákup, doma jsem neměla ani kůrku chleba! U pokladny jsme se trochu dohadovali o placení. Nechtěla jsem, aby to platil, když včera objednal pizzy, ale nedal jinak, než, že to zaplatí.

„Je mě s tebou moc hezky, víš to?“ řekl do ticha, když jsem mu ležela na hrudi.

„To jsem ráda. Taky mi je s tebou hezky,“ odpověděla jsem ospale.

„Jen se někdy v tobě vůbec nevyznám. Někdy jsi taková milá a jindy si vůbec říkám, jestli mě máš ráda,“ překvapil mě, že jsem otevřela oči.

„Já vím, jsem často protivná,“

„Není to o tom, že bys byla protivná, ale mám pocit, že se bojíš dát svoje city najevo. Jako by sis myslela, že je to špatně, nebo nevím.“ Pokračoval.

Ne Filipe, tomu nerozumíš a nikdy nebudeš! A já ti o tom nechci povídat. Bojím se, protože mě nikdy nic nevyšlo. Bojím se, že kdybych ti řekla o mojí mámě a o tom, jaké jsem měla dětství, zhnuseně odejdeš! Říkala jsem mu v duchu.

„Ty spíš?“ zeptal se a já jsem dělala, že mám půl noc. Něžně mě pohladil po vlasech, dal mi pusku a víc zakryl dekou.

„Miluju tě.“ Řekl ještě a pak usnul.

Já jsem nějak nemohla. Pořád se mi hlavou honily myšlenky na mámu. Proč se k nám tak chovala, myslím, že nás nikdy nemohla mít ráda. A co Jaruna? Zajímalo by, mě jak se má! Ne, nezajímalo, tenkrát opustila mě i Alberta a to ji nikdy neodpustím! Nechala nás tam jen s ožralou mámou, která si každou chvíli vodila domů jiného chlapa. Bylo mě zase tak mizerně! Filip byl sice fajn, ale nějak mně to nestačilo. Víím, že mě miluje, ale co z toho? Stejně si ho nikdy nevezmu, nikdy! Nikdy nechci mít děti. To tak, abych byla jako máma a ony za to trpěly! Určitě se to dědí a já radši zůstanu bez nich, než je takhle trápit. Usnula jsem až někdy ve čtyři ráno! Spala jsem až do jedenácti. Filip už byl ze mě na nervy. Něco málo jsem uvařila k obědu a po obědě odjel.

Zůstala jsem v bytě sama, ale nevadilo mi to, byla jsem zvyklá a ráda!

Onemocněla jsem láskou

Celý týden byl v naprosté pohodě. Měla jsem odpolední, takže jsem nemusela brzy vstávat. S Filipem jsem se viděla akorát ve středu. Jinak se za mnou nedostal. Na rozdíl ode mě ho to mrzelo. V sobotu jsem ještě musela do

práce, ale to jsem taky zvládla a v jedenáct jsem už byla doma. Koukla jsem do skříně a otráveně vybírala, co si vezmu na sebe. Copak vím, co se hodí? V čem bude ustrojená jeho matka a ostatní, co tam budou? Nejradši bych se na to vykašlala! Mám tady černé šaty na ramínka. Krátké vypasované, k nim bych si vzala jen slabý šedočerný svetřík na jeden knoflík. Stříbrné náušnice kruhy, řetízek a bude to. Myslím, že tohle neurazí nikoho. Zkusila jsem si to a vážně to bylo hezké! Najednou jsem se zadívala na sebe do zrcadla. Mám mámy oči, ale pusku budu mít asi po tátovi. Toho jsem vlastně neviděla ani na fotce. Asi i vlasy mám po něm, protože máma je má světlé. Trošku jsem si zvýraznila řasy, na rty dala lesk a musela jsem uznat, že jsem hezká. Hodně hezká. Možná jsem se měla živit, jako modelka, určitě bych prorazila. Pomyslela jsem si a zkoušela jsem dělat různé pózy. Jenže při představě kolik chlípných chlápků se okolo modelingu točí, jsem se oklepala hnusem. To tak! Několikrát jsem měla nabídky fotit do časopisů, ale vždycky jsem to odmítla. Nestála jsem o to. Svlékla jsem si šaty a šla si dát teplou sprchu. Pak jsem se znovu oblékla, pročesala vlasy a znovu si nalíčila řasy a dala si lesk na rty.

Filip byl přesný jako hodinky! S úderem šesté zazvonil.

„Vypadáš nádherně!“ řekl místo pozdravu.

„Však ty taky, to sako ti sekne!“ mrkla jsem na něho a dala mu pusy. Obejmul mě a ještě asi pět minut mě něžně líbal. Takže jsem si znovu musela dát lesk na rty.

„Tak už pojd', nebo přijdeme pozdě,“ popoháněla jsem ho.

„Já vím, jenže jsi tak nádherná, že se na tebe nemůžu přestat dívat,“ usmál se.

„Nepřeháněj!“ smála jsem se, a byla jsem potěšená z jeho komplimentů.

„Jak dlouho budeme u vašich?“ zeptala jsem se ho v autě a chytla ho za ruku, byla totiž trochu nervózní.

„Jak budeme chtít,“ odpověděl.

„Takže za hodinu vypadneme?“ zkoušela jsem ho.

„Viky, ty mě zlobíš,“ vzdychnul si.

„Ale ne, nezlobím, jen si dělám srandu, neboj se.“ Uklidnila jsem ho.

Když jsme zastavili před vilou Filipových rodičů, začal mě v kabelce vibrovat mobil. Koukla jsem na displej, Michal! Určitě ti to vezmu! Pomyslela jsem si.

„Kdo ti volá?“ zeptal se Filip.

„Rous, ale nevezmu ji to, není to nic důležitýho.“ Zalhala jsem a pro jistotu mobil vypnula úplně.

Dům byl naprosto úžasný! Novostavba a všechno bylo do puntíku sladěné! Nikdy jsem nebyla v takovém krásném domečku!

Rozhlížela jsem se v předsíni, nebo spíš v hale, až mě bylo trapně. Filip mi pomohl z kabátku a zavedl mě do obývacího, kde seděl jeho bratr s nějakou holčkou.

„Ahoj Filipe, pojďte dál!“ usmála se na nás jeho matka. Dlouho si mě prohlížela. Byla moc hezká, hodně hubená, a taková elegantní, ale studená jako psí čumák! Nic z ní nevyzařovalo.

„Dobrý den,“ pípla jsem.

„Mami, to je Viktorie, Viky moje mamka...“ představil nás.

„Vítám vás, slečno, co si dáte k pití?“ usmála se, ale cítila jsem z ní faleš.

„Tak konečně jsi tady! Brácho, rád tě vidím!“ zavolal Filip a hnal se ke klukovi, co byl o malinko mladší než on, ale i tak mu byl dost podobný.

„Taky tě rád vidím!“ zavolal na něho a začali se objímat. V tu chvíli jsem si vzpomněla na Alberta a bylo mě najednou smutno. Tolik mi chybí! Určitě mu musím co nejdřív zavolat!

„Dáte si víno?“ znovu se mě vlídně zeptala Filipova matka a neustále na mě zírala. Nedokázala jsem rozpoznat, co si o mně myslí.

„Ano, děkuji,“ odpověděla jsem jí a dál pozorovala ty dva, jak se objímají.

„Viky, tak to je můj brácha Adam.“ Představil mi ho. Adam mi podal ruku a dal pusku na tvář. Pak anglicky promluvil na tu slečnu, co pořád seděla na gauči. Ta mi taky podala ruku a pochopila jsem, že se jmenuje Kate. Moje angličtina je příšerná, takže jsem jim nerozuměla ani slovo. A nejhorší bylo, že Filip uměl anglicky a tak se s nimi skvěle bavil! Já jsem tam stála, jak chudinka a jen se usmívala! Napila jsem se vína. Bylo výborné, aspoň něco! Filip si začal povídat s bráchou, sem tam se na něco zeptala ta Kate a to už zase komunikovali v angličtině. A když se k nim přidala i jejich máma, myslela jsem, že odejdu!

Sedla jsem si na krásnou bílou sedačku a usrkávala druhou skleničku vína. Začala jsem se tu rozhlížet. Obývací byl vymalovaný fialově a přímo proti mně byl krb. U něho musí být v zimě krásně, pomyslela jsem si. Na stěnách byly obrazy a taky hodně fotek, za mnou byl pult s barovými stoličkami. Na

stole přede mnou spousta různých pokrmů a víc, jak polovinu jsem ani neznala! Nad mou hlavou svítil strašně zvláštní lustr. Nikdy jsem nic podobného neviděla! Byl fialovo bílý a vypadal, jako nějaký bodlák nebo nevím, jak ho mám nazvat. Z mého přemýšlení o lustru mě vytrhnul strašně příjemný hlas.

„Dobrý večer...“ Ozvalo se.

Podívala jsem se, komu ten hlas patří. Ve dveřích stál krásný starší chlap v tmavém obleku. Málem jsem zapomněla zavřít pusu, jak jsem na něho zírala! Jeho oči se krátce střetly s mými. Nepatrně se na mě usmál a mně se okamžitě rozbušilo srdce! Jako by do mě uhodil blesk, jak silně mnou projel jeho pohled.

„Miláčku, kde jsi tak dlouho?“ zeptala se mile Filipova matka a šla mu dát pusu. Jemu to dvakrát příjemné nebylo, nebo se mi to jen zdálo? Aha, takže ten krásný chlap je jejich otec! Nemohla jsem z něho spustit oči.

„Omlouvám se, měl jsem ještě teď jednání,“ řekl mírným, příjemným hlasem.

„Adame, tak tě tady vítám!“ usmál se a šel se s ním pozdravit. No super, taky umí anglicky! Vážně jsem tady jediná blbka já! Pomyslela jsem si smutně.

„Tati, tohle je Viktorie, Viky můj táta.“ Filipův otec se ke mně otočil. Měl krásné oči, ale dost unavené. Vlasy měl tmavé a po stranách malinko šedivé. Rozhodně bych neřekla, že to je jejich táta. Vypadal dost mladě. Pomalu mi podával ruku a u toho se usmál.

„Viktorie.“ Pípla jsem a zčervenala! Nikdy nečervenám, tak co to tady předvádím? Neohrabaně jsem mu podala svou ruku. Jemně mi ji zmáčknu, byla teplá a příjemná a krásně voněl! Hezčí vůni jsem snad v životě necítila! Vlastně všechno, co je tady vidím poprvé a je to úžasné!

„Těší mě, Daniel.“ Usmál se.

Málem se mi podlomily kolena a nevěděla jsem, jestli tím vínem, nebo tím, jak se na mě usmál! Pak se šel věnovat Adamovi a jeho přítelkyni. Bohužel jsem nevěděla, o čem se baví, když mluvili anglicky. Filip mně donesl asi čtvrtou sklenku vína a mě už docela lezlo do hlavy a začínala jsem být opilá. Sem tam, jsem se střetla očima s Filipovým tátou. Nemohla jsem si pomoci, ale hezčího chlapa jsem snad neviděla! Kam se za ním hrabe Michal! Vyzařoval z něho klid, autorita a hlavně taková zvláštní něha. S přibývajícím vínem se mi líbil čím dál víc. Byla jsem z toho

celá nesvá, že jsem se nepozorovaně vytratila na terasu.

Br, je docela chladno, ale musela jsem se trošku vydýchat. Měsíc byl v úplňku a zářil do tmy, jako zlatá mince. To víno mě hodně vlezlo do hlavy, tváře mi hořely a celkově jsem se cítila, jak ve snu.

„Není vám chladno, Viktorie?“ překvapil mě ten příjemný hlas! Škubla jsem sebou, otočila se a uviděla Filipova otce. Mile se na mě usmál.

„Ne, není. Teda jen trošku, ale je tady hezky,“ koktala jsem rozpačitě. Já jsem fakt nemožná! On se jen usmál.

„Nebaví vás to uvnitř, že jste tady?“ zeptal se.

„Baví, jen jsem asi jediná, kdo neumí anglicky, tak se trošku nudím,“ řekla jsem po pravdě a pak toho litovala.

„Teda ne, že bych se nudila, jakože je nudná společnost...omlouvám se...“ vzdala jsem to, jsem vážně případ!

„Chápu vás. Vůbec se za to nemusíte omlouvat,“ usmál se krásně a přišel blíž ke mně. Jeho vůně mě ihned uhodila do nosu.

„Jak dlouho chodíte s Filipem?“ zeptal se a přitom se na mě upřeně díval. *Nedívej se tak*

na mě, nebo tady zkolabuju! Říkala jsem si v duchu, ale oči z něho nespustila.

„Asi tři měsíce. Moc se neznáme,“ plácla jsem.

„No musím uznat, že si vybral dobře. Jste velice půvabná,“ řekl něžně a pořád se na mě koukal, nespustil ze mě oči ani na minutku. Strašně mě tím rozhodil.

„Viky, všude tě hledám!“ uslyšela jsem Filipův hlas a neochotně jsem odtrhla oči od Daniela.

„Neboj, je tady. Nikam ti neutekla,“ usmál se jeho táta a odešel. Já jsem se za ním pořád dívala.

„Lásko, jsi celá zmrzlá, pojd' dovnitř.“ Řekl starostlivě a obejmul mě okolo ramen. Celý večer jsem pak sledovala jeho otce. Byla jsem úplně praštěná, a když odešel telefonovat, nemohla jsem se dočkat, až se zase vrátí. Víno už jsem si nedala a kolem půlnoci, jsme jeli domů. Byla jsem docela ospalá. S Filipovým otcem jsem se nestihla rozloučit, protože zrovna zase telefonoval. Škoda. Jen co jsme přišli domů a já si zalezla do postele, usnula jsem. Byla jsem ráda, protože jsem nechtěla, aby se mě Filip dotýkal. Jsem vážně praštěná!

Ve středu jsem se viděla s Rous v naší čajovně.

„Viky, ty mě vůbec neposloucháš. Dneska jsi nějaká zaražená. Co se děje?“ zeptala se mě po chvíli.

Líčila mě svoje rande s klukem, co se s ním seznámila na diskotéce, jak byla, ale já ji vůbec neposlouchala.

„Nic se neděje. A kdy se zase uvidíte?“ zeptala jsem se ji. „Neposloucháš, kdyby jo, tak bys to věděla. Už jsem ti totiž říkala, že zítra,“ řekla zaskočeně.

„Tak to vyklop, takovou tě vůbec neznám!“ naléhala.

Co ji mám říct? Že od soboty myslím, jen na Filipova tátu? Vždyť to snad ani nemůžu nikomu říct!

„Rous, já nevím. Tohle ti snad ani nemůžu říct,“ vzdychla jsem si.

„Ty krásó, ty jsi někoho zabila?!“ vytřeštila na mě oči Rous. Já se zrovna napila vína a vyprskla jsem ho přímo na ni!

„Ty seš tak blbá!“ smála jsem se dneska poprvé.

„No a co jinýho si asi mám myslet?“

„Ne, nezabila. Jen jak jsem v sobotu byla u těch Filipových rodičů, tak jsem tam asi neměla chodit,“ vzdychla jsem si.

„Počkej, ty si vojela jeho bráchu, že jo? Měl se vrátit z tý Austrálie!“ vytřeštila na mě oči podruhé.

Já se z ní fakt picnu!

„Ne! Nikoho jsem nevojela! Z Anglie se vrátil, ty tele!“ smála jsem se a přitom kroutila hlavou.

„Tak co teda? Už mě nenapínej!“ žadonila Rous.

„O nic nejde. Prostě jeho táta je strašně fajn. Je takovej příjemnej a hlavně se s ním hezky povídá,“ usmívala jsem se a představila si ho. Rous na mě nechápavě koukala.

„Ty vole Viktorie, ty jsi do něho zamilovaná! Takhle jsem tě nikdy neviděla!“ spustila Rous, až jsem se jí lekla.

„Ale nejsem! Seš praštěná! Je jen příjemnej, to je vše,“ Kroutila jsem odmítavě hlavou.

„Tak to určitě. Mluvíš o něm a šíleně ti září oči! Nikdy to tak nebylo ani u Michala a ani u Filipa. No dobrý kamarádko! Tak to je ještě na jedno víno! Myslela jsem, že jsem zkažená jen já, ale jak vidím, tak i ty! Vítej v klubu!“ smála se Rous.

Mě to moc směšné nepřijde! *Copak můžu být zamilovaná do táty svého kluka? Copak mě vážně už hráblo?*

„Ale nejsem, seš normální? Copak bych mohla?“ spustila jsem na ni.

Rous na mě chvíli koukala a pak se napila vína.

„Hele Viky možný je všechno, nevidím důvod, proč se tomu tak bráníš? Říkám ti, že takhle jsi o nikom nikdy nemluvila,“ řekla mírně.

„Rous, vždyť já jsem úplně praštěná! Od soboty na něho pořád myslím! Copak ty si myslíš, že by se mnou něco měl? Jen se tady zbytečně užírám! Vždyť ani o tom nemůžu přemýšlet! To nejde. Ježíš, já jsem praštěná!“ Kroutila jsem hlavou a vypila na ex víno.

Rous na mě pořád nevěřicně koukala.

„Viky, a kolik mu je? Vždyť to už musí být dědek ne?“ řekla štitivě. I přes vážnost situace jsem vyprskla smíchy.

„Růženo, ty jsi fakt příšerná!“ spustila jsem.

„Já vím, proto mě máš tak ráda!“ zašklebila se.

„Nevím kolik mu je, ale je krásnej a nádherně voní...“ zasnila jsem se.

„Navrátilová, ty seš totálně ztracená! Jak tohle skončí!“ Kroutila hlavou.

Já jsem jen pokrčila rameny. No tak jsem zamilovaná do táty svého kluka! Jsou i horší věci, tak co! Ještě nejsem tak úchylná.

Nedávno jsem četla, že máma měla dítě se

svým synem! To je dobrá úchylárna! Ne to, že se mi líbí Filipův táta! Stejně u toho jen zůstane a hlavně se s ním třeba už nikdy nevidím. Navíc pochybuju, že by mě chtěl! Vyprskla jsem smíchy! Tak to bych teda chtěla vidět, jak by se mnou byl! Já jsem tak praštěná, že asi víc být nemůžu. Ale jasně, že můžu! Ležela jsem po tmě a poslouchala Coldplay. Před očima obličej Filipova táty a představovala jsem si, jak se mě dotýká! Ani nevím, kdy jsem usnula.

V pátek mě volal Filip, že se na mě těší a že si spolu někam zajedeme na výlet. Nechtělo se mi! Ale když jsem s ním pak strávila víkend, tak to vlastně bylo strašně hezké! Dokonce i milování s ním. Nechápu, proč jsem celý ten týden, po tom co jsem se seznámila s jeho tátou, ho tak odháněla! Bylo mě to docela líto. Pomalu jsem zapomínala na Filipova tátu, bylo to asi jen nějaké poblouznění. Doufám! Celý týden mě bylo zase fajn, a už jsem to zase byla já! Dokonce i Rous mě to potvrdila. „Nechceš jít v sobotu s námi trošku zapařit? Od té doby, co máš Filipa, žiješ jak jeptiška,“ odfrkla si Rous po telefonu. „Já nevím, musím se zeptat Filipa,“ odpověděla jsem ji neutrálně.

„Tak to už trochu přeháníš ne? V sobotu v šest tě vyzvednu a jdeme pařit! Jasný, Navrátilová? A ne беру jako odpověď! Čau.“

Položila mobil dřív, než jsem ji k tomu stačila něco říct.

Je vážně příšerná! Zuřila jsem v duchu.

„Co plánuješ na sobotu?“ zkusila jsem Filipa, když jsem mu ležela v náručí.

„Nevím. Ty něco máš?“ zeptal se a políbil mě do vlasů.

„Rous mě chce vytáhnout na dámskou jízdu. Ale jestli máš něco naplánovaný, nebo chceš, abych byla s tebou, klidně to zruším,“ řekla jsem mu a pohládila ho. Asi ho začínám mít ráda a to by bylo jen dobře.

„Lásko, klidně běž. Já asi stejně budu v práci. Mám toho tolik, že nestíhám. Budu rád, když se půjdeš pobavit.“ Usmál se a naklonil se, aby mohl políbit moje ústa. Já jsem mu je ochotně nastavila a začala ho hladit na zádech. Překulil si mě na sebe a líbal mě čím dál víc. Jeho vzrušení jsem nemohla necítit. Pak jsme se milovali.

„Nemůžeš pořád tak makat,“ domlouvala jsem mu. Trvalo to docela dlouho, než odpověděl.

„Musím, šéf mě chce příští rok povýšit, tak ať si to prý zasloužím,“ řekl ochraptěle.

„Chceš přinést vodu?“ zeptala jsem se ho a dala mu pusku na nos.

„Jo, to budeš zlatíčko. Vždycky mě úplně zničíš,“ usmál se. Taky jsem se usmála, ale nijak jsem to nekomentovala.

„Jenže se skoro vůbec nevidíme,“ řekla jsem mu náhle.

Vlastně ani nevím, proč jsem to řekla. Nikdy mi to nevadilo, že se vidíme jednou týdně, a pak o víkendu. Naopak, byla jsem ráda.

„Myslel jsem, že ti to nevadí,“ překvapeně se na mě a napil se vody, co jsem mu přinesla.

„Ale ne nevadí, jen kdyby to bylo vícrát, nezlobila bych se,“ zahrála jsem to do autu.

„Tak se ke mně nastěhuj,“ navrhnul řešení. *To jsem tomu teda dala!* Nadávala jsem si v duchu!

„Ne, to ani náhodou!“ vykřikla jsem.

Filip na mě nechápavě zíral.

„Viky, už se zase v tobě nevyznám,“ usmál se nejistě.

„Nechci se k tobě stěhovat, takhle mi to vyhovuje. Řekla jsem to proto, že mě někdy chybíš,“ už jsem nevěděla co si vymyslet.

„Fakt? Tohle si mi nikdy neřekla,“ zdál se být potěšený.

„No, někdy jo, když jsem tu sama,“ usmála jsem se.

„Takže můžu jít s Rous? Nebude ti to vadit?“ změnila jsem radši téma.

„Jasně, že můžeš.“ Pohládl mě po vlasech a naštěstí se už nechtěl pít po tom, co vlastně k němu cítím.

Živý sen

V sobotu jsem se připravovala na tu naši dámskou jízdu. Ani jsem nevěděla, kdo s námi ještě jde. Ale mě to bylo vlastně jedno, jestli se mě tam nebude líbit, tak půjdu domů. „Tak dělej, holky už čekají,“ pobízela mně Rous.

„No jo, už jdu. Můžu si vzít aspoň boty?“
zašklebila jsem se.

Vzala jsem si černé těsné rifle a k nim
modrou krajkovou delší halenku s krátkým
rukávem a vysoké boty.

„Kdo s námi ještě jde?“ zeptala jsem se ji,
když jsme šly po schodech dolů.

„Jitka a Dana,“ zazubila se na mě.

„Cože, Dana? Ty víš, jak ji nesnáším! Teda ty
mě štveš!“ vyjela jsem na ni.

„Prosím tě, vždyť tam budeme spolu. Kašli na
Danu!“

Holky stály na ulici a o něčem se zrovna
bavily.

„Ahoj!“ pozdravila jsem je na půl pusy.

„Á naše modelka!“ spustila Dana a já měla
sto chutí odejít!

Kráva! Nesnášíme se od té doby, kdy ji kvůli
mně nechal na střední její kluk. Marně jsem
se ji tenkrát snažila vysvětlit, že s ním nic
nemám, že se mi nelíbí. Nechtěla to chápat.

„Hele klid Dano, Viky je v pohodě, tak ty se
taky hod' do klidu!“ yjela na ni Rous, docela
ostře, až jsme se s Jitkou po sobě podívaly.

Dana zmlkla a celou cestu, co jsme šly na
diskotéku, nepromluvila. Rozmluvila se teprve
u stolu, kam jsme si sedly.

„Holky, to si jako dělají srandu? Koukáte, kolik stojí víno? Růženo, já tě zabiju, kam jsi nás to zatáhla?“ Dana vytřeštěně koukala na nápojový lístek.

Rous se ale jen zašklebila a já se koukla na nápojový lístek. Ty bláho, jedna sklenička stojí padesát pět korun! Tak to si dám tak maximálně dvě a můžu pít vodu z kohoutku na záchodě!

„Náhodou, to tady je super a hlavně to je diskotéka na úrovni,“ řekla klidně Rous a objednala si víno.

Já si ho objednala taky, protože nic levnějšího tady stejně neměli. Bylo tu docela dost lidí. V osm začal hrát dýdžej a Rous na něm oči mohla nechat a už mě bylo jasné, proč nás vytáhla zrovna sem!

„Hele kamarádko, nechceš mě něco říct?“ zeptala jsem se ji na záchodě.

„No tak se mě líbí ten kluk, co hraje. Viky, nechodte ještě, ukecáme holky. Já ti víno koupím!“ žadonila Rous.

„O peníze nejde, tak holt si jednou dopřeju, ale nebaví mě to tady,“ řekla jsem ji otráveně. Rous na mě udělal oči, jako ten kocour ze Shreka.

„Tak dobře, do dvanácti, dýl ani minutu!“

Ještě, že už bylo deset! Holky mě vytáhly tancovat. Musím ale uznat, že ten dýdžej hrál vážně dobře. Byla jsem už docela opilá, takže víno si už rozhodně neobjednám a šla jsem k baru dát si jen vodu. Sakra, zrovna tam bylo tolik lidí! Jediné plus v tohle předraženým podniku, kromě hudby, bylo to, že tady nebyli žádní puberťáci, ale jen lidi od dvaceti a výš. Nesnáším ty opilý děcka, co machrují a přitom jim víc jak patnáct není! Divím se, že je rodiče pustí!

„Dobrý večer, Viktorie,“ ozvalo se za mnou. Málem jsem sebou sekla! Filipův táta! Co ten tady dělá?!

„Dobrý večer,“ řekla jsem vyplašeně a asi se i tak tvářila. „Pořád koukám, kde máte Filipa, ale za celou dobu jsem ho tady neviděl,“ řekl nahlas, abych ho slyšela.

„Já, já jsem tady jen s kamarádkou,“ pokrčila jsem rameny.

„Však já se jen ptám,“ usmál se.

Mezitím fronta u baru trošku ubyła, tak jsem se tam šla postavit.

„Můžu vás na něco pozvat?“ zeptal se mě a očima si mě prohlížel.

„No, já si dám jen vodu. Vypila jsem dost vína, tak abych vůbec došla domů,“ usmála jsem se nervózně.

„Dvě vody!“ mávnul na číšníka a přiblížil se ke mně. Strašně mu to slušelo, ještě víc než tenkrát! Známa vůně mě uhodila okamžitě do nosu.

„Děkuju,“ řekla jsem a brala si od něho flašku s vodou. Přitom se jemně dotknul mojí ruky. Byl to jako elektrický výboj! *Musím se vzpamatovat!*

„A co vy tady?“ zeptala jsem se a snažila se být v pohodě. „Měl jsem schůzku s jedním klientem a nějak se nám nechtělo domů, tak jsme zašli sem,“ odpověděl a zase se tak krásně usmál!

Určitě musel vidět, jak jsem z něho hotová!

„Aha, však co taky doma,“ řekla jsem.

„Teda, jako myslím sebe, já jsem tam skoro pořád sama, nemyslím vás...“ začala jsem koktat.

Ježiš, já jsem nemožná! Proč se pokaždé musím tak ztrapnit? Říkala jsem si zoufale v duchu.

„Jaktože tam jste sama? Co Filip?“ zeptal se a zapáchnul do mě ty jeho oči. Byly pro mě jako dva magnety, které mě k němu neskutečně přitahovaly! Vůbec jsem ty svoje od něho nemohla odtrhnout!

„Filip má moc práce,“ pokrčila jsem rameny.

„Danieli, tak my půjdeme. Díky za příjemný večer a v pondělí se uvidíme. Měj se. Slečno...“ Řekl nějaký chlap v obleku a usmál se na mě. Daniel se s ním rozloučil podáním ruky. Toho týpka následovala nějaká mladá ženská, docela hezká.

Stihla jsem si všimnout, že holky zase tancují a tak se vytratím, než mě zase začne Rous přemlouvát, ať tu zůstanu.

„Já, půjdu asi domů,“ řekla jsem najednou. Daniel na mě chvíli jen tak koukal. Přišlo mě, že v jeho očích jsem zahlédla zklamání.

„Filip na vás asi už čeká, tak vás hodím autem, ať jste doma co nejdřív,“ pousmál se.

„Filip je asi ještě v práci, nebo doma. Nevím. Půjdu si pro věci.“ Řekla jsem mu a šla jsem si pro bundu a kabelku. V rychlosti jsem se rozloučila s holkami a zaplatila svou útratu, mimochodem dost velkou! Myslím, že jim tady chybět nebudu a vyšla jsem ven, kde na mě čekal Daniel. Na sobě měl vínovou košili a tmavé kalhoty a v ruce držel kabát.

„Kde bydlíte?“ zeptal se a vedl mě k jeho autu. K autu? Ty krásu to je kočár! V autech se moc nevyznám, ale tohle za milion nepořídil! Luxusní BMW Grant coupé! Nadiktovala jsem mu svou adresu a on se zlehýnka rozjel.

„Mám zatopit víc, není vám zima Viktorie?“ zeptal se mě tím svým příjemným hlasem a moje jméno zvláště zdůraznil.

„Topení je fajn, děkuju,“ odpověděla jsem rozpačitě.

„Tak jste doma,“ zastavil před mým domem a já jsem jen litovala, že ta cesta nebyla delší.

„Děkuju za odvoz,“ řekla jsem přiškrčeně.

Nechtělo se mi vystupovat, ale musela jsem. Co bych tady s ním asi tak dělala? Smála jsem se hořce v duchu.

„Hezky se vyspěte Viktorie, rád jsem vás viděl,“ usmál se.

„Já vás taky.“

Strašně ráda jsem tě viděla, říkala jsem si a všechno se ve mně svíralo.

Pomaloučku jsem vystoupila a ještě jednou se na něho podívala. Zavřela jsem dveře od jeho auta a pomalu šla ke dveřím svého domu.

„Viktorie!“ zavolal náhle na mě, až jsem se lekla. „Kabelka,“ smál se a v ruce držel mou kabelku. Nechala jsem ji tam! Šel pomalu ke mně, a i v té tmě jsem viděla, jak se na mě dívá.

„Já jsem blbá, děkuju...“ usmála jsem se.

„Nejsi blbá, ale strašně krásná!“

Zarazila jsem se a dívala se mu do očí. Byl o hlavu vyšší než já, ale i tak jsem mu dobře

viděla do obličeje. Přímo na nás svítila pouliční lampa. Pomalu se blížil ke mně. Nespouštěl ze mě oči a ani já z něho. Najednou mě k sobě strhnul a začal mě líbat. Byla jsem úplně v šoku! Podlamovaly se mě nohy, a kdyby mě nedržel, asi bych upadla! Líbal tak nádherně! Jemně a chvilkami drsně, a to bylo strašně vzrušující! Byla jsem úplně mimo a polibky mu vracela. Rukama jsem ho obejmula okolo krku a on mě chytnul kolem pasu a tisknul k sobě.

„Počkej, musím zamknout auto.“ Řekl ochraptěle a udýchaně.

Kývla jsem na souhlas a chytla ho za ruku. Za nic na světě bych nechtěla, aby mě někam zmizel. Asi jsem ho tím překvapila, protože se po mě podíval a usmál se. Ke mně domů jsme skoro utíkali. Sotva jsme zavřeli dveře, začal ze mě strhávat oblečení a já z něho. Tolik jsem ho chtěla!

„Strašně tě chci,“ zašeptala jsem mezi polibky.

„Jsi krásná, hříšně krásná, že ti nedokážu odolat.“ Říkal nádherně vzrušeným hlasem a pomalu mi sundával ramínko od podprsenky. Celou dobu ze mě nespustil oči. Pak mě něžně políbil na rameno a já jsem musela zavřít oči, jak moc jsem po něm toužila.

Líbala jsem ho úplně všude a on mě taky. Jeho doteky mi způsobovaly sladká muka, že jsem si přála, aby mě už konečně pomiloval. Byl tak krásný a vzrušený, že jsem si říkala, že to nevydržím! Točila se mi hlava a moje tělo se roztříštilo na milion kousků. Daniel byl na tom podobně a já jsem nic silnějšího v životě nezažila! Lehnul si na záda a já mu hlavu položila na hrud'. Ani jeden jsme nemluvili, už kvůli tomu, že jsme sotva popadali dech. Něžně mě hladil po zádech a já ho líbala na hrudi, která byla porostlá chloupky. To snad ani není možné! Já jsem z toho totálně mimo! Je to vůbec pravda, není to jen živý sen? Musela jsem zvednout hlavu, a podívat se na jeho krásnou tvář. On se usmál a políbil mě na ústa. Takže je to pravda! Obejmla jsem ho a za chvíli jsem se propadla do říše snů.

Když jsem se ráno vzbudila, byl pryč. Trošku mě to zklamalo, ale nečekala jsem, že tu se mnou zůstane celý den. Hlavně jsem si taky musela utřídit myšlenky. Nebyl to vážně jen sen? Nebyl, určitě ne. Ujistili mě rozházené věci po mém pokoji. Při vzpomínce na naše milování mě zatrnulo v podbřišku a z mého rozjímání mě vyrušil mobil, který vyzváněl jako blázen!

„Ahoj Viky, tak jak ses včera bavila? Představ si, že já jsem zase v práci,“ řekl Filip a mně se v tu ránu udělalo nevolno! Vždyť jsem spala s jeho tátou! Uvědomila jsem si tu absurdní situaci!

„Ahoj, jo bylo to docela fajn, jen mě trochu bolí hlava,“ odbyla jsem ho.

„Chudáčku, kdybys byl teď u tebe, tak bych se o tebe postaral,“ řekl mile.

Né, to neříkej! Kdybys jen věděl!

„To seš hodnej, ale já to zvládnou. Musím jít něco koupit, tak ať ti to v práci uteče. Posílám pusu.“ Rychle jsem se s ním rozloučila, protože jsem s ním zkrátka nemohla mluvit.

Co budu dělat? A jak se k tomu postaví Daniel? Co když se už nikdy neozve? A jak by se vlastně ozval, když nemá moje číslo!

Myslím, že zoufalá je slabé slovo, jak jsem se teď cítila!

V pondělí ráno jsem nemusela vstávat, tak to bylo fajn. Sice jsem včera nemohla zabrat, usínala jsem až někdy po půlnoci, ale ani tak jsem se necítila ospale. V krámku byl taky docela klid, bylo před výplatou a to je vždycky znát. Hm, už aby byla. Jak jsem dala mámě ty ušetřené prachy a sobotu jsem toho taky docela dost utratila, na účtu mám tak maximálně padesátku. Při vzpomínce na

sobotu mě píchlo u srdce. Hluboce jsem si vzdychla a šla obsloužit jednu starší paní, co zrovna vešla do obchodu.

Celý týden jsem se úspěšně vyhýbala kontaktu s Filipem. Ve středu se chtěl stavit, ale já jsem si vymyslela, že jdu k mámě. Nemohla jsem ho vidět, natož kdyby se chtěl milovat a že by určitě chtěl! Každý den, co jsem chodila z práce, jsem se rozhlížela, jak nějaký blázen. Pořád jsem totiž všude viděla Danielovo auto. Jasně, že to nikdy nebylo ono, myslím, že jeho auto se nedá přehlédnout, ale i tak, jak jsem uviděla nějaké jen podobné, rozklepaly se mi nohy! Ještě že domů to mám kousek a Pardubice jsou dost velké město na to, abych se s ním nepotkala. Spíš bych se s ním ale potkat chtěla. Vidět ho, ještě aspoň jednou! Cítit jeho vůni, jeho doteky a zrychlený dech! *No dobrý, tak se zase uklidni Navrátilová! Určitě o tebe stojí!* Vysmála jsem se sama sobě.

V pátek jsem se už neměla na co vymluvit a kolem deváté večer se u mě objevil Filip. „Jak si se měla celý týden Viky?“ zeptal se mě, když se posadil ke mně na gauč. Jednou rukou mě obejmul a dal mi pusku na krk. Instinktivně jsem ucukla. Nešlo to!

„Tak normálně. Docela to šlo. Co ty?“ snažila jsem se na něho usmát, ale moc mě to nešlo. Filip si vdychnul a odtáhl se.

„Já taky tak normálně. Viky, co se děje? Tohle nejsi ty,“ zeptal se mě smutně.

„Nic se neděje, jen jsem to dneska dostala, tak mi není moc dobře. Nezlob se,“ zalhala jsem mu po několikáté a ani jsem při tom nehnula brvou. Ještě se ze mě stane profesionální lhářka! Pomyslela jsem si zoufale! Ne, s Filipem to musím ukončit, ať už to dopadlo s Danielem, jak to dopadlo, s Filipem být prostě nemůžu!

„Aha, tak snad ti bude brzy dobře. Jsem rád, že se nic neděje.“ Usmál se a dal mi pusku. Večer jsme si šli lehnout nezvykle brzy. Filip se ke mně přitulil, až jsem chvilkami cítila odpor! Nechtěla jsem, aby se mě dotýkal! Radši jsem dělala, jak mě bolí břicho. Za chvilku usnul a já jsem nemohla, protože mě držel svou rukou okolo pasu. Opatrně jsem mu ji sundala. Zvláštní, dneska jsem si ho prohlížela, ale neviděla jsem na něm žádnou podobu s Danielem, byl spíš podobný na matku. Hm, na matku a manželku Daniela! Znovu jsem si vybavila jeho krásnou tvář. To, jak se umí nádherně smát, jeho bezchybné zuby a taky oči, kterými mě úplně očaroval.

Jeho sametový hlas, to jak mě líbal a dotýkal se mě. *Mě už vážně úplně hrabe!*

Ráno jsem se nemohla vůbec probrat. Ani jsem nevěděla, v kolik jsem usnula a jen se divila, že se mi nezdálo o Danielovi, když jsem na něho tak intenzivně myslela! Filip byl z mého chování dost přepadlý. Pořád si mě tak zvláště prohlížel, a mě se s ním nechtělo ani mluvit, natož se mazlit, jak si přál on! Po obědě to vzdal a odešel. Byla jsem ráda, strašně ráda! Šla jsem se osprchovat a znovu jsem si jen v županu zalezla pod deku. Ještě, že jsem tady sama, kdybych musela něco dělat, jako normální ženská v domácnosti, jako prát, žehlit a tak, asi bych to nezvládla. Abych se trošku rozptýlila, vyměnila jsem si pár smsek s Rous a je pravda, že jsem se opravdu odreagovala! Jednu chvíli mě i rozesmála, když mě líčila, jak se vyspala s tím dýdžejem! Jak měli ochranu, a ona si ji našla pod sebou a prázdnou! Musela letět do nemocnice pro pilulku proti početí! Ještě, že to stihla! Rous je prostě případ!

Milovala jen jednoho kluka a ten se na ni po měsíci vykašlal. Vzpomínám si, jak to tenkrát obřečela. Trápila se víc jak půl roku! A od té doby si nikdo nenašla, ale Rous si s tím hlavu neláme. Kluci na ni letí, to se musí nechat. Je

